Γράφει ο **Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου**

Οι εξελίξεις στο σκάνδαλο Novartis, ένα από τα μεγαλύτερα στην πρόσφατη ελληνική ιστορία, έρχονται, για μιαν ακόμη φορά, να διαψεύσουν με τον πιο οφθαλμοφανή τρόπο το ιδεολόγημα περί «διάκρισης των εξουσιών» (Νομοθετική, Εκτελεστική, Δικαστική), στη βάση της οποίας υποτίθεται ότι συγκροτείται η σύγχρονη αστική «δημοκρατία» και να επιβεβαιώσει την δομικού χαρακτήρα λειτουργία τους ως εσαεί συγκοινωνούντων δοχείων με στόχο πάντα την προάσπιση των κυρίαρχων οικονομικών συμφερόντων και των πολιτικών που τους έχει ανατεθεί αυτή η προάσπιση.

Με την αρχειοθέτηση των φακέλων δυο ακόμη εκ των κατηγορούμενων υπουργών και με μόνο έναν ακόμη, εκ των δέκα που ήταν αρχικά, να παραμένει διωκόμενος, τον Λοβέρδο (που σίγουρα κι αυτός θα ελπίζει σε κάποια ευνοϊκή ροή των αποχετευτικών υδάτων των συγκοινωνούντων δοχείων), το σκάνδαλο όχι μόνο παύει να υπάρχει αναφορικά με αυτούς που έβαζαν τις υπογραφές τους για την ευνοϊκή, για την Novartis, τιμολόγηση μια σειράς φαρμάκων, αλλά αντιστρέφεται πλήρως. Δεν αφορά, πλέον, τους «αξιωματούχους» (τους «foreign officials» που, σύμφωνα το πόρισμα των αρχών των ΗΠΑ, ***«επηρεάζονταν»*** από την Novartis), αλλά δημοσιογράφους που (κατ' εξαίρεσιν της πλειονότητας των ΜΜΕ, που λειτουργούν ως η τέταρτη εξουσία στον οχετό των συγκοινωνούντων δοχείων) διερεύνησαν σε βάθος την υπόθεση και έφεραν στο φως στοιχεία για το δίκτυο των υψηλά ιστάμενων ενόχων – αυτοί είναι η, κατά Κούλη, «συμμορία». Με τον ίδιο φετιχιστικό τρόπο που στον καπιταλισμό η πραγματικότητα παρουσιάζεται με ανεστραμμένο τρόπο – οι σχέσεις ανθρώπων ως σχέσεις πραγμάτων και έτσι, ο πραγματικός κόσμος ως ανεστραμμένος και ο ανεστραμμένος κόσμος ως πραγματικός.

Δεν προκαλεί, πλέον, καμιά έκπληξη που, με δεδομένο το εύρος και το βάθος της γελοιότητας του κυρίαρχου και βαθιά διεφθαρμένου συστήματος των «μη διακρινόμενων» εξουσιών σ΄ αυτή τη χώρα, παρά τα όποια απτά στοιχεία (τόσο αυτά που πρόκυψαν από τις διαδικασίες εδώ, όσο και, κυρίως, αυτά από τις ΗΠΑ) για την αβάσταχτη **πραγματικότητα** αυτού του σκανδάλου, η όλη υπόθεση τραβιέται για χρόνια (όπως πολλές άλλες), από τη

Βουλή στο δικαστικό σώμα και πάλι πίσω, με ενοχοποίηση μαρτύρων, απειλές και διώξεις σε δικαστές που δεν συμμορφώνονται κοκ – σε μιαν απεγνωσμένη αναζήτηση, ή, ακριβέστερα, **κατασκευή,** απαλλακτικών και ελαφρυντικών για τους εκάστοτε «αξιωματούχους».

Θα τονίσουμε δυο μόνο στοιχεία από τα τόσα που έχουν αποκαλυφθεί, τα οποία δείχνουν όχι απλώς ένα σκάνδαλο και τους ενόχους του, αλλά ένα **σκάνδαλο διαρκείας** – με ποικίλους τρόπους συστατικό της εκάστοτε κυρίαρχης εξουσίας.

Αν και τόσο εύγλωττα και αποκαλυπτικά, δεν έχουν απαντηθεί:

-Κατ΄ αρχήν, αυτό που αφορά στην δικαστική δίωξη της Novartis στις ΗΠΑ για αθέμιτες πρακτικές της, που επικεντρώνονταν, μέσω της Novartis Hellas, στην Ελλάδα και οι οποίες επηρέαζαν αμερικάνικα συμφέροντα.

Ως γνωστόν, ο λόγος ήταν ότι η Ελλάδα ήταν μεταξύ των τριών ευρωπαϊκών χωρών όπου οι τιμές των φαρμάκων διαμόρφωναν τον μέσο όρο από τον οποίο συγκροτείτο ο δείκτης τιμολόγησης για τις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Και μέσω του (γνωστού με ποιο τρόπο) «επηρεασμού» των «foreign officials», γίνονταν αλλαγές στην διαμόρφωση των τιμών με τρόπο που θίγονταν αμερικάνικα μονοπωλιακά συμφέροντα. Ήταν γι΄ αυτό που έκανε τις ανακρίσεις του το FBI, που κλήθηκαν, ή «προσφέρθηκαν», οι «προστατευόμενοι μάρτυρες» κλπ.

Το αποτέλεσμα ήταν, κατόπιν εξωδικαστικού συμβιβασμού, να καταβάλει η Novartis, στη βάση του «Ομοσπονδιακού Νόμου περί Διαφθοράς στην Αλλοδαπή», ένα πρόστιμο 340 εκ. δολαρίων, από τα οποία, **τα 310 εκ. αφορούσαν τις ενέργειες «επηρεασμού» (μέσω χρηματισμού, μίζας κλπ), των officials στην Ελλάδα.** Πρόκειται για ένα νόμο που αφορά στην αντιμετώπιση των συνεπειών που έχουν αυτές οι πολιτικές «επηρεασμού» των «κυβερνητικών αξιωματούχων» σε όποια χώρα, στο βαθμό που οδηγούν στη διαμόρφωση πολιτικών που αντιστρατεύονται τα αμερικάνικα συμφέροντα.

-Το δεύτερο αφορά το «μεγάλο αίνιγμα» για κάθε Άδωνι, Λοβέρδο, Αβραμόπουλο και όλους τους άλλους: ποιοι **διαμορφώνουν** και ποιοι **υπογράφουν** την εκάστοτε τιμολογιακή πολιτική; Δεν είναι ο εκάστοτε υπουργός, με εισήγηση και του, από αυτόν επιλεγμένου, επιτελείου του;

Αν και όλοι ξέρουν ποιοι παίρνουν τις αποφάσεις για το πώς γίνονται οι τιμολογήσεις, ποιοι «βάζουν την υπογραφή τους», όλα αυτά θάβονται κάτω από ένα διαδικαστικό τραγέλαφο

(Βουλή, Δικαιοσύνη), που η κατάληξή τους είναι η αθώωση των πάντων και η άρνηση του όποιου σκανδάλου.

Είναι σαφές ότι το **«επιτελικό κράτος»** είναι η αποθέωση του **«κράτους της διαφθοράς»,** της ταυτόχρονης δημιουργίας και συγκάλυψης του ενός σκανδάλου πίσω από το άλλο. **Με κύριο σκάνδαλο την ίδια την ύπαρξή του.**

Όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα, όσο το φάρμακο, ένα κατ΄ εξοχήν «κοινωνικό αγαθό», παραμένει στα χέρια των φαρμακοβιομηχανιών ως εμπόρευμα και αντικείμενο κερδοσκοπίας, η κατάσταση όχι μόνο δεν πρόκειται ν΄ αλλάξει, αλλά **προοιωνίζεται πολύ χειρότερη.** Το είδαμε αυτό και με τις πατέντες για τα εμβόλια. Η φαρμακοβιομηχανία δεν μπορεί να λειτουργήσει και να έχει κερδοφορία χωρίς να επηρεάζει όχι μόνο το ιατρικό σώμα, την έρευνα, την παραγωγή και την διαμόρφωση επιστημονικών εργασιών, αλλά και τους ίδιους τους ελεγκτικούς/αδειοδοτικούς μηχανισμούς, μέσα από ένα δίκτυο διαπλοκής και διαφθοράς, το οποίο τροφοδοτεί με τεράστια κονδύλια, προκειμένου να έχει τον έλεγχο όλων των κομβικών σημείων στην διακίνηση και προώθηση του φαρμάκου – **προπαντός, τους κυβερνώντες** σε κάθε χώρα, υπουργούς, αλλά και πρωθυπουργούς, προέδρους κλπ.

Και οι όποιοι ένοχοι, θ’ αλωνίζουν απρόσκοπτα, ατιμώρητοι και αθώοι. Και όσοι τους αποκαλύπτουν θα είναι «συμμορία».

Μήπως χρειαζόμαστε, από εδώ και πέρα, πιο πολλές τέτοιες «συμμορίες» που θα κάνουν αποκαλυπτική δημοσιογραφία, καθώς, επίσης, και μαζικές, λαϊκές «συμμορίες», που θα στοχεύουν στην ανατροπή της «υπάρχουσας τάξης πραγμάτων»;